

ונפשות וכו'. ומסתבר שהיא כתוב ברישומים שלהם שהמשפחה הזאת לא בבית כל שבת בגלל שהם נסעים קבוע ביום זה. המלשין היה כמובן ערבי שעבד ביישוב הזה והכיר את כולם. כמובן שהמשפחה ניצלה בזכות המלשין יימח שמו.

**"על ידי שמירת שבת ממשיך על עצמו או ר' של משה.
גם על ידי תשובה"** (רבי נחמן מברסלב - ספר המידות ערך 'משיח')

אין עוד מלבדו

אישה שומרת תורה ומצוות, אחת הערים בדרום, נכנסת לממ"ד עם לדיה. שמעה רעש מוזר מהסלון, יצאה לבדוק ורואה מולה מהబ בסלון!!!! מרוב בהלה אמרה: "אין עוד מלבדו, אין עוד מלבדו...". הכל זה ה!!! מהబ לא הבין כמובן, ויצא מהביתה!!!

'תשובה, תפילה וצדקה מעבירים את רוע הגזרה'

משפחה שלמה התבהאה בממ"ד באחד היישובים. המhabלים ניסו לפתח את הדלת ללא הצלחה. וברגען האימה אלה אמר האב, אלוקים, אם אתה מציל אותי, את אשתי וילדני, אני לא הנחתי תפילין מגיל 13, מהיום אני הולך להניח תפילין וחזור בתשובה!! המhabלים הניחו לדלת והחלו לשורוף את הבית!! העשן נכנס לממ"ד והם נאלצו לצאת מהחדר לאחר זמן מה בגל העשן בממ"ד. משום מה אף מהబ לא ראה אותם. רואים ואין נראים. הם פחדו להמשיך אבל החלו לлечת לכוון צrif נטווש ביישוב ואף מהబ לא רואה אותם!!! כך ממש שעוט התבהאו וניצלו!!!

כשזה"ל הגיעו להצלים הם ייעדו להם בית לשוחות בו. האב אמר: "אני לא נכנס לבית אם אין שם תפילין!!!! ישתחוו שמו."

**"על ידי תשובה, הרוח של משה מנשבת על גנות
הכלכליות ומבטלן"** (רבי נחמן מברסלב - ספר המידות ערך 'משיח')

38 סיפורי השגחה

**תק והפרטים בסיפורים כאן מעט שונים ממה שבאמת
קרה, בכלל ריבוי מספרים, אבל העיקר הוא המסר!!**

"אבא תודה"

אישה מאחד היישובים בעוטף עזה, נכנסת לממ"ד שלא בגלל הטילים בשבת בחג שמחת תורה. לפטע נכנסו מhabלים לביתה והקימו שם מעוז חפ"ק. 12 מhabלים שהיו בビיטה במשך שבועות, כאשר הם לא מתארים לעצם כי יש משהו בממ"ד. היא פחדה כל כך, והיה באמחתה ספר הזוהר הקדוש, ולא הפסיקה להודות לה' ולומר 'זמור לתודה' אלוקים תציג אותו בחוכות הצדיקים, בזכות המלאכים, וכך במשך ימים שלמים היא לא מפסיקת לומר דבריהם מהלב לבורא עולם. לאחר 48 שעות היא העזה לצאת ולראות את הזועות. וניצלה!!

שמירת שבת

משפחה שבה האמא שומרת שבת במשך כשנתים, נסעה כמעט כל שבת לקרים, בכלל שבקבוץ אין אוירה של שבת. בחג שמחת תורה המשפחה נשרה בבית בקבוץ עם משפחה נוספת כי האמא עמדה ללדת ולא הייתה בכוחה לנסוע למקום רחוק. כשהסתתרו בביתם מהhabלים הם ראו כי הם פוסחים על ביהם וממשיכים לבית הבא. מתריר לאחר מכן, שלhabלים, יmach שם, היו באמחתם פרטיים מזהים על כל בית, כמה

בזכות שבת, תפילה וציצית

עדות מצמררת של עميرם סבן, בן 22, שהיה במסיבה ב'דרעים' ומגולל את הרוגים הראשוניים של הטבח, כשעדיין לא הבינו את גודל האסון. הוא היה עם מספר חברים שלא חלמו כי היום השחור בחיהם מגיע. "אלוקים בבקשה תעזר לי לצאת מפה, עוד שנייה פוגע بي כדור וזהו אני נופל! המתה והאיюדות לא עוזבים אותך". הוא מספר:

בשלב מסוים אנחנו בורחים עם 1,200 אנשים, שככל מספר דקוט אנהנו רואים כי הקבוצה מצטמצמת וכולם נופלים בזה אחר זה, אנחנו רצים בצורה מטורפת שכדורים עפים לנו מתחת לרגליים. הגענו לחמה והתחבינו שם אני ועוד ארבעה חברים, שמענו צעקות מהחומות שליד, פיצוצים ויריות, ולאחר מכן ראתו את המחלים שנערכו עם הטנדר בכניסה לחמה שבה התחבינו, הבנתי שהרוגים האחרונים שלנו, התחבאי מאחורי אחד העצים, התקשרתי לאמא שלini ונפרדתי ממנה, לאחר מכן, הבנתי שהוא אני עוד רגע מות, התחלתי להגיד 'שמע ישראל' ואמרתי בבקשת אלוקים אם אני יוצא מפה חי אני מקבל עלי ציצית, תפילין ושמירת שבת. לא ברור מאייה נכנס בנו לפטע רעיזן לחזור את הבד מהצד השני של החמה ומשם יצא לכיוון השני, התחבינו מסטר דקוט בחמה השנייה ולאחר מכן התחלנו לרוץ בצורה מטורפת, הגענו לאזור נוסף של חמות ושם היו כ-60 אנשים".

בהמשך דבריו מסpter עميرם כי המשיכו לרוץ עם אותה קבוצה עד שהבחינו במקולה שעומדת באמצע מקום, הוא מסpter: " אנחנו רואים מכללה ענקית שעומדת באמצע מקום, זה נס שאינו לא מבין עד עכšíו, התחלנו לשבור את החלונות והדלת ואנחנו מגלים בפנים מגן פועל על 16 מעילות, ומזכיר 'תמי' 4' עם מאות של חבילות כסות בכיוון, התחלנו להעביר שתיה לכולם, שתינו והתאזרנו, אחרי שעוט שהיינו ללא שתיה ובחום".

עוד מוסיף עميرם: "ביקשתי شيיח' מהבר ודברתי עם ההורים,ABA של אמר לי שכדי שנמשיך כי אם יגיעו לשם מחלים אין סיכוי שנשרוד

ניידת הפיצה של נוחים הייתה מחוץ למסיבה בעיר 'דרעים' ביום חמישי לפני שמחת תורה, על מנת לקרב לאנשים לרבענו ולבורא עולם. הם חילקו ספרים של רב נחמן, תיקון הכללי, הפטק של סבא ישראל, כמה של הפטק ועוד. אחד מהנוחים ניסה לשכנע את אחד מהבחורים במסיבה לחתות ספרן אותו או משה אחר, והבהיר סרב להכלול. ואז נאמר לו: "פחות אם תשוויש תגיד: 'נ' נח נחמן מאומן'" (זה מה שכתב בפטק שבסא ישראל קיבל מרבי נחמן ממשיים כשהיה צער, בנוסף לשאר הדברים שתובגים שם). והנוחים נסעו לדרך הביתה.

בבוקר שבת הבהיר 'שין' בתוך שק השינה שלו וקס למשמע יריות בעיר ביערט. הוא החליט להתחבא בשק השינה ואמר במשך שעوت: 'נ' נח נחמן מאומן'. כל הזמן הזה הוא שמע הכלול, דרכו עליון, עלו עליו והוא השתדל לא להז. כשהחלה שקט סביבו ברוח ממש וניצל. הוא החליט לקבל עלי תפילה.

בסוף כלום חזרה

בחודש שירט מהדוק, כת אחת מימנה לו קרטייס למסיבה (וכמובן לעוד בחורים ממנהו, בכלל שזה עלה ביוקר). בזמן הטבח במסיבה הוא הבsie להברא עולם שהוא מקבל על עצמו שבת, תשובה מלאה – וניצל! והצלחה לברה תוך כדי יריות רבות וכדורים שחולפים מעל ראשו וגופו **לא פגעה!!!**

המול לשובה

במסיבה ב'דרעים' היו נוחים כ-4,400 איש, שמרביתם הגדול הצליח להימלט בעקבות החלטה לפזר את האירוע שהתקבלה ארבע דקות לאחר מטה הטילים בבוקר מוקדם לפני התקפת המחלים. אמר בכיר במשטרה לעיתון "הארץ", שعروו לנפשכם אם לא היו טילים באותו הבוקר, כמה הרוגים וחוטפים היו יכולים להיות!! ה'ירחים!! הכל לטובה!!

רוחניים ערביים) שעיצרו בעדים. הראו להם בחקירה תമונות של ערבים והם אמרו שזה לא הם. כאשר הראו להם תמונות של הבבא סאלי זצ"ל, הרב יורם אברג'יל זצ"ל, ושל הרב ישכר מאיר זצ"ל, ששלוותם קבורים במרחך חצי ק"מ אחד מהשנוי בעיר נתיבות, המהబלים הודיעו שזה הם. שאותם הם ראו. משמעיים הצדיקים הגנו על העיר גם במוות!!

תורה מגינה ומצליחה

עובד ניקיון ערבי מישיבה בעיר אופקים הלשין למhabitלים על מקום היישבה. יומם לפני שמחת תורה העובי התקשר לשאול את הבוחרים אם הם צרייכים עובד ניקיון והשיבו לו בחיווב. המhabitלים הגיעו לבוקר שבת לישיבה לפני ההוראות של עובד הניקיון ומושום מה לא הצלחו לפתח את השער לישיבה. והוא לא היה נועל!!! זה פשוט לא נתפס!! ולבסוף הלוכו ממש.

זכות המזוזה

חסיד גור מאשדוד התיעדר עם משפחה מאחד המושבים בדרךם בזכות הובלת הדירה שלהם. הוא ראה שביתם ללא מזוזות וניסה לשכנעם לשים בפתח הבית מזוזה על החבונו. לבסוף השכנעו מאי נעימות, והוא קנה להם מזוזה והתקינה. זה אחד מהבתים היחידים ביישוב שלא נכנסו אליו מhabitלים!!

השבת שמורת

תושבת אופקים בשם גב' נ.ע מספרת על הרגע המפחיד והמטלטל שבו ראתה כיצד עשרותhabitלים מסתוובבים חופשי ברחוב מתחת לבניין שבו היא גרה, ויריהם לכל עבר. התראיינה לעroz 14: "קמננו לצבע אדום, הייתי אני, הילדים ובורא עולם. ניגשתי למטבח בשקט מופתי,לקחתי סכינים, נתתי לילדים שלי סכינים ואמרתי להם שנכנסוhabitלים לעיר ושם לא יוצאים מהממ"ד.

שם, המשכנו כולם לאזוד אחר, שם **לפתע אנחנו רואים מספר רכבים שמספרלים סביבנו, חשבנו שזה מהhabitלים, אחד החברים רץ לכיוונם וזרק על אחד מהhabitלים גראן, מספר חברה התחילה לזרוק עליו אבניים, ואז יצא הנגה ואמר שהוא איתנו ושהגיא עס עוד כמה ממושב פטיש לסיעע לנו". מסיים עמידים ואומר: "זהו ועוד מספר רכביםesi היו אותנו למושב, ממש חילצו אותנו לבאר שבע ומהם הגיעו כל אחד לביתו, עכשו אני כאן ומספר את הסיפור הזה בשליל עוד כמה שלא הספריקו".**

שבת קודש

اما אחת קיבלה לבוקר שבת שיחת מבנה, בנה מספר לה את כל הכאוס שיש שם עם המhabitלים ומקווה שיחיה. היא התפללה לבודא עולם: "אלק-ים אם תגיל את בני אני שמורת שבת". לאחר כמה דקות הוא מצא צינור מתכת רחוב שיזכל להתחבא בו עם חברו. וכך בתופת ניצל **לאחד שעوت ארוכות של פחד!!**

ספר הזוהר

אישה מקיבוץ שאינו שומר שבת, החליטה להתחבא בארון כאשר המhabitלים נכנסו לקיבוץ שלהם. היא אהבה ללמידה בספר 'הזהור הקדוש', ובזמן שהhabitלים בביתו שוברים והורסים היא קוראת בספר וחשת שדאותיות שהיא קוראת בספר עוטפות אותה ומגנות עליה כמו אותן חשמליים ששחה בהם. והhabitלים לא מצאו אותה ואת בני ביתה שהתחבא. וכך ניצלו כולם. כל הבתים סביבה היו הרושים ושרופים מפצעות ותשך.

זכות הבדיקה של השיר נתיבות

habitלים הגיעו לכיכר בנתיבות והחלו מסתוובים סביבה, ויצאו מהעיר ללא סיבה נראית לעין. כשהתפסו אתhabitלים אלה לאחר זמן מה תחקקו אותם מדווק לא נכנסו לעיר?! ענו כי רוא שלושה שיחים (מנהיגים

שבת עד הלילה, כאשר עשתה מנשה לתינוק מאהת החצאיות שלבשה, והובילה את בן ה-4 עם רגלו הפצועה. ובמהמשך פגשה בחוליות מחבלים שלא הזיקו להם כלל! וכך הגיעו מותשים ליישוב וניצלו, ברוך הוא!!

ה' שומר עלינו

יש בניין בן 20 קומות בעיר שדרות. משפחה שומרת שבת גרה בקומה ה-20. מחבלים נכנסים למעלית ולוחצים על קומה 20. לפטען, הפסיקת חשמל במעלית ושם המוחבלים נתקעו. לאחר זמן מה, הימ"מ (יחידה מרכזית מיוחדת) חיסלו את המוחבלים, ברוך הוא, והמשפחה שבקומה ה-20 ניצלה.

"עלינו לשבח" בכוננה

באחת מערי הדרום, לקרأت סיום תפילה שחורת בשעה שמונה בבוקר. יום שבת, המתפללים הורו להישאר בבית הכנסת בגל מחבלים בחו"ז. אחד האבות שם החליט שכולם יסימנו את התפילה "עלינו לשבח" בכוננה!! במשך חמישה דקות התפללו בכוננה וצעקה, ולאחר מכן ניסו לצאת ונאמר להם כי אם היו יוצאים שתידקוטם קודם הם היו נקלעים למרחץ דמים בין מחבלים לחילים!!

חברותא עם הגב"

בחור יקר, שלא ידעו אם היה נעדן, שבוי או הרוג, בא בחלום לאביו עם גمرا מזוהב ואור יקרות ואמר לאביו שהוא לומד תורה עם ה' יתריך טוב לו וגם לחבריו, ומסר לאביו את שמותיהם.

"וחרבם תבוא בליבם"

אבל מאופקים הלק לבית הכנסת בבוקר שמחת תורה ונתקל במחבל שירה עליו. הוא זו מעט ומהובל ירה בטעות על מחבל אחר מעבר לככיבש והרגנו. הבוחר ברוח וניצל.

אני פותאום שזומעת וזרואה צדירות של יי". שורה של מחבלים הולכים רגלי. פחד אימים. ואני מריםה את העיניים לבורא עולם, ואני אומרת: זה אני, הילדים שלי, ובצד עולם. ואני מבטיחה שאני מקבלת על עצמי שהשבת שלי תהיה שבת קדושה!! וקיבלת את זה באottaانية שראיתי אותך. באottaانية שנייה קראה גם דבר נוסף. מעבר לכל היגיון, מעבר לכל מילה ותיאור שאפשר לתאר, כנגד כל הסיכויים, באottaانية שקיבלת עלי עצמי - הם פשוט פשׂחו על הבית שלי. אין לי הסבר אחר. למחарат בבוקר עזבה את הבית ביחד עם ילדיה, והיא זכרה את הבטחה שלה: לשmeno שבת. שבת הראשונה שומרה - ניצלו חייה בשנית. פגעה ישירה של הקסם שבת, ביחסו הראשונה שומרה ואומרת: אני מודה לך"ה על זה שאני פה. שאני חייה, שאני נשמה ושהילדים שלי בחיים".

חיבור לבורא נולם

משה אליה, תושב קיבוץ ברוריחיל: "לא תיארתי לעצמי שהמחבל לא צליח לפרק דלת מזכוכית בתחנת הדלק. אין לי הסבר לזה. הרגשתי שאבי מתחרב לבורא עולם", משחזר את רגעי האימה במתקפת הפתע, כשמחבלים ניסו לפרק אל תחנת הדלק בה שהה, ואת הנס הגדול לו זכת.

כינשות מגנה

מספרת אישה מחד היישובים בעוטף עזה, שנחטפה עם שני הילדים הקטנים (תינוק בן מספר חדשים וילד פצוע מריסיס ברגל בן ארבע) של שכנתה שנרצחה, ה'יקום דמה. העלו אותה על הטנדר לכיוון עזה, אבל לפני שביקשו ממנה לכסות את עצמה עם חצאיות שהיו באמתחתם, כי לא הייתה צנועה בלבושה. היא כיסתה עצמה. לפני הכניסה לעזה המחביל עוצר ואומר לה: "את חופשיה, לכ'". היא לא האמינה, וביקשה לקחת עימה את הילדים והם הסכימו, והחללה ללבת עימם לכיוון מקום ישוב. ככה בתופות עם שני ילדים בלי מים הלכה במשך שעوت ביום

איש אחד העביר שיעורים בשימירת הלשון בעיר שדרות, והתחזק בכך. בלילה שמחת תורה הוא חלם חלום שהוא בבית דין של מעלה ושם שואמרים לו: "יינצל?", לא "יינצל?", לפתע הגיע החפץ חיים זע"א אמר: "יינצל!". הוא לא הבין את פשר החלום. לאחר מכן נקלע למוחלים ונפצע. ירו בו כדור שני ס"מ מהלב. מ"ד אמרו לו: "ニיצלאט אמוות בטוח". עכשו הוא בודאי מבין את פשר החלום.

אי של שבת

כך מספר השבוע אברך בעלון 'השגחה פרטית', לדבריו: "יש משפה מפוארת בני ברק, בה האב תלמיד חכם, והבנינים הם אברכים בני תורה המפארים את כרם בית ישראל, עוזבי ה' ויראי שמיים. למרבה ההכабב, הבן הגדול שלהם ירד מהדרך. הוא התפתח לרחוב הקורץ בחוץ, והגיעו למוקומות נידחים, ישמרנו ה'. לפני כמה שנים נפטרה הרבנית, אם המשפה. פטירתה נגעה לליבו של הבן שהתרחק, והוא קיבל על עצמו לשמר שבת לעילוי נשמה. הוא עדין לא שב בתשובה על הכל, והוא עוד המשיך לבנות עם חברים שהתרחקו גם הם, אבל שבת הוא שומר כהלהכתה, יהיה מה שייה. לקרأت שמחת תורה סיפרו לו חברים שם הולכים להשתתף במסיבה כלשהי שתיערך בדרום, והזמין אותו להצטרוף אליהם. המסיבה הזאת לא הייתה לרוח התורה ולא לרוח הוריו, אם מדובר על רוח, אז הייתה זו רוח רעה, רוח שטות, ואולי גם רוחות חזקין. אך שלא היה, לבחו רבא משפחה כה חשובה לא התאים לכך. אבל הוא גענה להזמנה, אומנם בהסתיגות אחת: "אני נכלל להיות שם, אבל הוא גענה להזמנה, אומנם בהסתיגות אחת: "אני אבל שומר שבת".

אם משם יבואו רשות או של שבט בתוך החילול.

המומות בזכות הצעיר!!!

צדדיים במוחם נגראים חיים

ספר שמי מקודם לחלק השני: ספר שמי מאריך, שנסירה להיכנס עם חילים נספחים לבית כלשהו בעזה ולפתחו נגלה אליו זקן לבוש לבן, באופן ממשי, תפס לו בחולצתו ואמר לו לא להיכנס כי הבית ממלוכד. הם מיזיאו את הזקן כסבא ישראל דב אודסר זצ"ל שקיבל את הפטק משמיים מרובי נחמן (ובפטק כתוב בין השאר נוח נחמן נחמן מאומן). הרבה תיקוני הכללי חולקו לחילים עם התמונה של סבא ישראל, יתכן ובגלל זה יהו אוזן שם בעזה.

שנג מטמיים

כישוב שומר שבבעוטף עזה הייתה מחולקת רצינית במשך תקופה ארוכה בין הספרדים לאשכנזים בבית הכנסת משותף. לאחר שנפרדו לשני בתים נרגעו קצת הרוחות...ليل שמחת תורה אחד המתפללים הספרדים הצעיר לכולם ללקט לרകוד עם ספר תורה אצל האשכנזים לעשות שלום. כולם רקדו ושםחו והתחבקו והתרגשו והכל התמתק בזודהי. לחרת בבוקר, כיית כוננות עם רובים בלבד פעללה נגד מאות מוחבלים. הם היו מעטים מול רבים עם נשך בלתי יאומן. פתאום היה נס - פתאום הגיע טנק משומן מקום וירה פגיזים על המוחבלים ועל כולם, והמוחבלים נעלמו. כשהגיעה חילילם בסוף היום ליישוב הם לא מצאו את הטנק ולא ידעו מאיפה הגיעו ולא נעלם!!

על עצמו הנחת תפילין לעילוי נשמותו. יומם לפני שמחת תורה הנפטר התגלה בחולום וביקש לא לנסוע למסיבה ב'רעים': "בזכות התפילים הוא השגיח עליי בחזרה".

הורים מצילים את ילדיםיהם

רענן אהרון מפ"ת: "שמענו אוזוקות. הילד היה במסיבה ב'רעים' ולא ענה. יש לו חבר אחראי שעונה לנו שקרה משהו ויאספו אותם. אשתי הרגישה שםשהו לא בסדר. שאלנו אותו: 'אתה רוזח שנבואה?' אמר: 'כן'. נסענו באותו רגע על 180 קמ"ש. ב-00:12 הגיענו לנירעם, והשער היה סגור. אנחנו פורצחים אותו מהצד, נסעים מהרפת והכול שקט. בסוף אשתי רואה חיללים עם סרט שחור על המצח. זה היה נס אלוקי - 12 מטר מני. אני חילוני עם תפילין. אנחנו מסתכלים עליהם בעינים והם קפאו כמו בפאו בצלמה. הכל קופא!!! לא זזים. כלום. בשנייה הם יכולים היו להרוג אותנו. עברנו את זה, ואני שואל את בניי 'איפה אתם?'" אמר נסע לשם ורואה עץ ירוק ורואה את הילד + שישה ילדים בג'יפ ואנו חייו ניצלו. עכשו מבנים גם שהקב"ה הכניס לבב האב התעקשות יתרה

נסעים אחורה דרך חיליל החמאס. ואז אין חמאס.

סוף סוף אנו יוצאים לאשקלון, ולקחנו חיל שרצה לאשקלון. ואמרנו שם 'י'תברך עוז עד פה ייעזר גם הלאה. נסענו בצדמת ימינה וראינו מפעל של 'תנובה' והייתה הרגשה לא טובה. אנו מגיעים למחסום, מורידים את החיליל והוא רצתה לחזור. מפקד המחסום אסר علينا להמשיך לצומת בית קמה והציל אותנו כי הוא אמר לנו לא לנסוע מאיפה שרצינו. אני מכיר תודה לה' שבני פה ושהצלה עוז שישה אנשים. אני רוזח להגידי שלוש פעמים בעבר הכל בעז"ה שה' ישחרר את החטופים! יהיה שלום פה! אד-ני מלך אד-ני מלך אד-ני מלך לעולם ועד. בזכות הערב זה בזכות הכל ה' יתברך ייחזר לנו את החטופים. עוזה שלום במרומיו הוא ברוחמי יעשה שלום עליינו ועל כל עם ישראל".

כיוון שהוא כבר הביא אליו את כל הצד, והשكيיע בזה הרבה, הוא הזמן עוד כמה חברים לתוך החדר של שבת, ונסע לדרום. הוא רק גמר להציג את הקרוואן על מכונו, סמוך למקום שבו תיערכ בלילה המסיבה, והנה הוא מקבל טלפון. אביו על הkap. "תקשייב טוב", הוא אומר לבנו שהרחקיק, "אני רוצה לראות אותך כאן בבית. עכשו". "למה, אבא? מה קרה?". האבא עצמו לא יודע מה קרה. הוא מרגיש שמדובר בדחיפות עליונה, ואין לו שום הסבר לתקיפות שבה הוא נוקט דווקא עכשו. "אתה חייב להיות בבית בחג. אין על מה לדבר".

"אבל כבר הגעת עז הנה, ואני מבטיח לך שאומר כאן שבת. יש לי פה קרוואן שלם עם כל מה צריך". זה לא מעניין אותך", עונה אביו, "אבל פעם לא התעוררתי לך בחיים, רק הפעם אני מבקש. כן. טובא".

"אבל איך אפשר להגיע? זאת נסיעה ארוכה". האב ענה: "תשפיך. תקום ותצא עכשו לדרך. אני מחייבך לך". הבחוור, היקר לאביו שליט"א ולאמו שכון עוז, קם ונסע הביתה. הוא השאיר מאחוריו את הקרוואן והחברים. חייו ניצלו. עכשו מבנים גם שהקב"ה הכניס לבב האב התעקשות יתרה כדי להציג את חי' בנו, אבל הסיפור לא נגמר בזה.

את סיפורו הוא מסיים: "כאשר המרצחים השפלים והנתבעים הגיעו לזרה, מיהרו חביריו של הבחוור לקרוואן הניד והסתגרו שם. הם נעלו את הדלת, ונשכבו על הרצפה בפחד נורא מפני הבאות. המחלבים התקדמו לכיוון הקרוואן. זהו מבנה בעל קירות קלים ודלת פשוטה, שאפשר לשבור ללא כל קושי. המחלבים ניסו לפרק אותה, אך לא הצליחו. ברוב אכזריותם הם הציתו אש תחת רצפת הקרוואן, ורק אז עזבו את השטו". האש לא נתפסה בקרואן, וככבה מלאיה. חייהם של החברים בתוך החדר של שבת ניצלו. השבת הצילה אותם.

"זהו לטופחות בין עיניכם..."

מצמר: "הנפטר התגלה בחולום וביקש שלא נגיע למסיבה ב'רעים' – וכך ניצלנו מהטבח". כשרועי אברהם צ"ל נפטר מתאונת דרכים, אלילאל לכה

מספרת א. גאדג' גאדג', בת 20, עלתה לפני שmono שנים לארץ מצרפת ומתגוררת בכוכב יעקב שבכניין. עם חידרת המחבלים לרעים, היא נמלטה עם עוד אנשים שבהמשך נרצחו. "התחלנו לנסוע וראינו אנשים צעירים שרועים מותים בתוך מכוניות, לא ידענו لأنן לנסוע, נסעו במעגלים". היא נתקה לבדה במכונית עם שתי גופות. "נפלתי לרצפת הרכב. שמעתי צעקות מפחידות של אנשים צורחים לפני שרצו אותם. אני ממש חיכת צעה של משה שאומרת לא – ואז שקט.

קולות שאי אפשר להסביר ובאמת לתאר. שכבותי שם ושם עתי הכול".

בשלב זהה היא הצליחה לשלווח בטלפון הנגיד והודעה לחברתה אחינועם כדי לבקש עזרה: "בוואו לחתות אותן מהר, שת' גופות עליי". החברה התקשרה וביקשה שתסתתר מתחת לגופות. בזמן זהה, המחבלים היו מחוץ לדרכ. "הריגשתי אותן נשענים עליו ומזיזים אותו", היא סיפרה. "זוק זמן קזד, המחבלים העיטו את הרכב כדי לשורף את הגופות". היא זינקה מהחלון והחללה לזרץ בשטח הפתוח, אך האשacha בה. "טפחתי על עצמי כדי לכבות אותה. זה היה הדבר הכני נורא שראיתי – הרכב השורף. התחלתי לזרץ ולעבור בין רכבים, בכולם היו גופות. שמעתי מוחבלים מגיעים לאחת המכוניות. משה שি�שנה בתוכה צrhoה את הצעה והאחרונה שלה רגע לפני שהיא למוות", היא ממשיכה.

"פתחותי אני רזהה את המחבלים, והם רואים אותי, ואני מתחליה לרווח. בטירוף. הם צועקים בערבית, וודפים אחרי וירום תוך כדי תנועה. רצתי שפופה כדי שלא יצליחו לפגוע בי. במנול לא פגע בי שום קליע. בשלב מסוים התעליפתי. הבנתי שהם לא הולכים למותר. הבנתי שזו, די – ופשט שחרורתי. פשט הבנתי שדי, זה נגמר. נפלתי על האדמה ושבתי שם כבה מאחורי השיחסים, מחהה לרגע שהם יקלטו אותי ויהרגו אותי. כייסתי את הראש בידיהם ואמרתי 'שמע ישראל'. ואז, ברגע אחד, משכו אותי שם ידים. מסביב צעקות בערבית ואני ממשיכה להגיד 'שמע ישראל', והידיים מרימות אותי וזורקות אותי. חטפו לי את הטלפון,

שהיה פתוח על שיחה עם מישהו מהצבא, ירו באוויר והעיפו את הטלפון. הסתכלתי על המחבלים ולא הבנתי لماذا הם לא יורים بي. אחד המחבלים ניסה לדבר איתי בעברית. הוא הסתכל עליי ואמר "בחורה" ו"אייה אמא". והוא בערק מה שהצלחתני להבין. אני התחלתי לדבר איתם בצרפתית, קיוויתי שזו יבלבל אותם. היא מצאה את עצמה במכונית, הפעם כחוטפה. "כל החלונות היו מנופצים מיריות ומocosים דם", היא מתארת. ישבתי מאחור, דחסהה בין שני מחבלים. עוז שניים ישבו מ לפני. עוז שניים ישבו חצי גוף ברכב וחצי בחוץ, דרך החלון – וככה נסענו".

היא הוצאה מהמכונית והובלה לבניה. "ברחתי לכיוון של הקיר. המחבלים נתנו לי לילכת כי הם היו עוסקים בקרבת יריות. ראיתי המון דם, פחדתי נורא. תוך כדי הירי הגיעו עוד מוחבלים רבים והמבנה התמאל בהם. אחד מהם הנהג כמפקד שלהם. הוא צעק ויכולה לראות שהוא כועס ולא מבין מי אני ולמה אני חייה. ראיתי בעיניים שלו שהוא רוצה את המות שלי. כמה מוחבליםשמו עליי סודר, פתחו תא מטען של רכב אחר מזה שבאנו אליו והורו לי להיכנס. נכנסתי עם הסודר לשם עליי. זה נראה לי סודר של ילדה שהם מצאו, כי הוא היה ממש קטן עליי". המחבלים נסעו מהר לכיוון עזה. א. הבינה שהיא חייבת להימלט לפני שייעברו את הגדר. היא חזרה להכרה והתעתשה. "ניסיתי להישאר אחר", היא ממשיכה לשחזר. "שמעתי ירי מרוחק, אז הרכב שלנו התנשען ברכב אחר. המחבלים יצאו ממנה וצעקו בעברית. הם ניסו להזיז מהדרך את הרכב שנפגע כדי להמשיך להתקדם. אחרי היריות שמעתי פתאום צעקות בעברית. אני זכרת שמשועה מישהו אומר 'אמא'לה'. זאת המילה הראשונה ששמעתי, אז מישהו אמר, 'בוא תראה מה יש פה'".

לפתע, המחבלים שישבו ברכב וחטפו את א. חוסלו. חיילים ישראלים פתחו את תא המטען וננדחמו. א. ראתה את סרע עמית גפני, קצין אג"ם של גדור 450, אחד מאותם גיבורים שהיסלו את המחבלים שחטפו אותה. "הם היו בשוק", היא מסכמת. "הם החזיקו ואמרו – 'הכוול בסדר, נפול בסדר'. הם ניסו לברר מי אני ואיך הגעת אל תא המטען. אנשים

בहלן מזה שאני בח"ם, ואני כMOVON מבינה למה", היא מסכמת. "יש לנו עם מדריכים, ואני מתפללת שכל החיללים יחזרו הביתה בשלום".

"יום אני יהודי מאמין"

חיל פצוע: "נקרתי לנוקודה מסומת בדروم, התנהל שם קרב קשה שלחו לי קריאה לבוא לעזרה. הגעתו למקום, בסמוך לאחד היישובים, יש שם מין אנדרטה. הינו ארבעה מול 12 מחלבים. נלחמתי כמו אריה תחת אש, מטבח אפס. פתאום חטפיי כדור בגב. עורק ראשי נפגע, ואיבדתי המון דם. זכרתי שבכיס השמאלי שלי יש חסם עורקים, אבל כיוון שהפגיעה הייתה מצד השמאלי, לא הצליחו להגיע אליו. נשכתי על הארץ, ובסקט התגלגלי לכיוון האנדרטה, כדי שמוס מהבל לא זיהה זאת ולא יראה. שיחשבו שהם כבר גמרו איתי... (מדובר באנדרטות נירם [ダンגר] ליד קיבוץ סופה, במקומות שבו הוקם לראשונה קיבוץ נירם במושאי יום הכיפורים תש"ז). באנדרטה היה מבנה עגול, שכולתי למצוא תחתיו מחסה. הגעתית לשם ואז איבדתי את ההכרה.

למעשה, באותו רגעים לא הייתה כאן בכלל. שמיים תיכולים, מאירים, זכים וטהורים נפרשו מעלי. הרגשתי עטוף באהבה עצה, כמותה לא חשתי מועלם. אני לא כל כך מושלם, חשבתי, למה כל כך אוהבים אותם אוטוי? שככה מוחקים אותם? ומהחיל ללבכות... הרגשתי שאני מתנתך, והבנתי מה קורה. פניתי ואמרתי: "יש לי משפחה", הרגשתי שמקשבים לי, "אני צrisk לחזור למיטה". אמרו לי: "אתה יכול לחזור". ואז התעוררתי על האדמה המוצקה מתחת לבניין העגול של האנדרטה. כחוות חדשים נמסכו بي, והצלחתי להוציא את חסם העורקים ולעוזר את הדם. חשתי צימאון עז, וכדי לשרוד, דמיינתי את עצמי לוקח ממיה ושותה מים. היה לי ברור שאנצל, כיון שקיבלת רשות לחזור למיטה. יחד עם חברי שנפצעו גם הם, שכבנו שם בשקט מוחלט, כדי שהמחבלים לא ישים לב אלינו, וציפינו לשועות ה'. אחרי שמונה שעות עם חסימת עורקים, הגיע מסוק ונחת במרחק שלוש מאות מטר מאיתנו. אין פצוע

כמוני יכול לעבור מרחק כזה? אין לי מושג, אבל עובדה. קמתי ורצתי לכיוון המסוק, ושם היו... מים! לרויה! חyi ניצלו.

את דבריו הוא סיים: כל אלו שהוא עמי במבנה נשארו בחיים. "אני מצטער על האופן שבו העברתי את חyi עד היום. לא מספיק האמנתי באלוקים, אבל היום אני מאמין למגרי. יש אלוקים! הוא מאמין ומהיה, הוא משגיח עלי בצורה cocci אישית ומודיקת. אתה רואה אותו עכשו? היום אני היהודי מאמין".

אוד מוצל מאט

המגיד הנודע, הרב ברוך רוזנבלום שליט"א, עורך בשיעורו על החובה להמשיך להתפלל ולא להניח את התפילה אפילו לרגע אחד על החילונים והמצב כולו. הרב רוזנבלום סיפר כי תלמיד שלו, מפקד בצבא, בקש ממנו שמה שמציל אותנו זה כוח התפילה, "תגיד לכולם שלא יפסיקו להתפלל, כוח התפילה שלנו מול כוח התפילה של ישמעאל". המפקד סיפר לו על שלושה נמרים של צה"ל שנלחמו בלילה בעזה, והוא רואה שהנמרים (טנקים) עלו באש, בכל נמר יש 12 חיילים, המפקדים רואים במסכנים את הנמרים בוערים ולא ידעו את נפשם, 36 חיילים הרוגים ל"ע. פתאום אחד החילונים מתקשר למפקד ואומר אנחנו בסדר, הינו בנmr הרראשון והרשורת של הנמר יצא מהמקום ולא יכולנו לנסוע, ידענו שם נתקע ולא נמשיך ירו علينا טילי נ"ט וברחנו מיד, כך גם כל החילונים מהנמרים האחרים כולם עשו כמותנו. מיד אחריו שברחנו הם ירו טילי נ"ט ואז הכל עבר באש ואף חיליל לא נהרג ולא נפגע. והמפקד מסיים ואומר לרוב רוזנבלום: "תגיד לי אתה, אם זו לא כוחה של תפילה?!".

סוכה מגנה ומיצילה

ニצול מקיבוץ 'בארי' מספר: "בשבת בוקר המחלבים נכנסו לקיבוץ. הסתרנו בממ"ד. ידענו שיש מחלבים. אי אפשר לנעלם את הממ"ד.

עם ענפים. בשלב מסוים היה קר, כי ירד הערב. הינו בחושך. שמענו את חיל האויר והצבא והטילים מעליינו. לפחות חמש פעמים נחת טיל לידנו...

ונמדתנו וראיתי מעבר לגדר אורות של ג'יפ. חשבתי שהחמאס פה. הם שמו פצצות בחורשה ואז שמעתי עברית וצעקה להם ותחקרו אותנו. הם היו מהשייטת. הם ממש הרגיעו אותנו וניחמו אותנו וחילצו אותנו. המראות היו קשים. ראייתי שרשות גופות של מחבלים ואנשי קיבוץ. עברנו דרך המשיבה וראינו את התופת כאשר עדין יש קרבנות של מחבלים בזמן החילוץ שלנו.

בבארי יש משכחה אחת דתיה ועוד 20 משפחות מסורתיות, כ-5%. התפנינו מהאייזור שלנו ועכשוו אנחנו שוהים בים המלח. לבני טוב בבית המלון אבל הילדה לקחה את זה קשה. היא מפחדת מאוד וטרואומטית. מפחדת מהכל!!! היא פוחדת מאנשים רעים. אני לא שומר שבת, אבל שומר כשרות וצם ביום כיפור. בשנים האחרונות אני גר בקיבוץ שלא מקרוב להדות ומאז שנולדו לי הילדים היה לי חשוב להניחיל להם את המסורת. השנה זו בניתי סוכה בזכותם מהעצים בקיבוץ. את ענפי הדקל גזמתי וכיסיתי ממנה פינות בסוכה. אולי ניצلت מהמצויה שעשית?! גזמתי אותו ועדין הוא הצל אלותי! (הראיון התקיים על ידי הרב יצחק פנגר).

פיקוח נשף דוחה שבת

תושב אחד היישובים בעוטף עזה, חזר בתשובה לפני כמה שנים, והוא מקורב למورو ורבו צ"ל שהוא אחד מצדיקי הדור (שם היהודי ושם רבו לא נחשפו לרבים מכמה סיבות, אך הוגזו לפני עמוד ההוראה על ידי בעל המעשה). רבו עודד אותו להפסיק לגור באותו יישוב ולא לעבור דירה. והנה, בלילה שמחמת תורה שחלה בשבת, הוא רואה בחולמו את רבו שmagיע ומצווה עליו: "תיקח הרגע את אשתק ואת ילידך, ותעוזב את המקום, זה מקום סכנה". היהודי הנ"ל מספר לעמוד ההוראה, כי הוא אינו אדם שנבהל מחלומות, ובפרט כשהזה כורע בנסעה בשבת, לא עלה על דעתו להישמע לחולם, ולכנן התהפק לצד השני ונרדם שוב. אך

המחבלים פרצו לבית והרגנו את הכלבה עם כדורים. שברו את הדלתות חלונות והכל. אני תופס את ידית הממ"ד, והם דפקו עם לום על הממ"ד כי לא הצליחו לפתחו. הם התעכבנו והפסיקו ואז שרפו את הבית. עשן שחור נכנס לממ"ד מתעלת המזגן. היה לנו שם חושך. הם חיכו שנצא. ואנחנו בחוסר אונים. אין מה לעשות חוץ מלצעוק 'שמע ישראל' בלב אין מה לעשות.

החליטתי להסיגר אותנו. פחדתי לצאת מהחלון. אמרתי נסיגר עצמוני אולי יהטפו, אולי יהתרו בגליל ילדים קטנים, אבל, את דלת הדית לא הצלחת לפתח כי משומם מה הדיטים שלי נחלשו. בדייבוד, זה הצלב אותיא!!! אם הייתי פותח את הדלת הינו מותם כמו אחרים. בהתחלה לא הבנו שהה קר. בסוף פתחנו את חלון הממ"ד ואני רואה שאין אף אחד אז קפפנו לבינה, אני אשתי ושני התאומים בני ה-4. עץ דקל קטן עז לנו להתחבא תחת עלי. יצאתי וראיתי שלא סגרתי את חלון הממ"ד. חזרתי לסגור אותו ואז המוחבלים הופיעו בשביב 30 ס"מ ממני!! אני רואה את הרגלים שלהם והם לא רואים אותנו. העץ דקל הסתר אותנו איכשהו. הינו שם שש שעות והם היו בבית ארבע שעות. שרשות מחבלים בחצר, ומשפחות נתבחו לידנו והמחבלים לא קולטים אותנו. משומם מה הם לא רואים אותנו. הילדים היו בשקט ארבע שעות, לא ברור איך. הם רואו אותנו מפחדים והתכוופנו כמו ילדים קטנים והורדנו את הראש שלא יראו אותנו.

ואנו לא מבינים איפה הצבא, המוחבלים הלו שם באין מפריע, עברו בית בית. האש הייתה חזקה והפרגולה נשרפה ועשן הגיע אלינו אבל פחדנו לחוץ. בחוץ היה ברוח מים עם דלי. ב-00:16 בערך הלכתי להביא דלי מים שנוכל לשחות, הינו מאוד צמאים. הם שוב לא ראו אותנו. טבלנו חולצה במים ונשמננו דרכنا ואחרי שעה לא שמענו ערבית בركע. החלטתי שתופסים ריצה לחורשה ואמרתי לאשתי: את ריצה אחרי ולא עוזרת. מושם מה, היא ריצה לצד השני למחבלים, צעקה ורצינו לכיוון השני. המוחבלים קלטו אותנו מהגנתו וירו علينا. הצדדים שרקו מעליינו ולא פגעו!! בחורשה נבלענו בעצים והינו בתוך גומ בעצים, וכיסיתי עליינו

רבותינו, החלום היה חלום אמת, ולכן מدين ספק פיקוח נפש, היה חייב מקום ולבסוף גם בשבת, וטוב עשה שנשע שבת למקומם מבטחים.

דבר החלום והשאלה ההלכתית בצדיה מסעירה בימים אלה את הציבור היהודי, כאשר נס ההצלה זהה מצטרף לניסי הצלה רבים ומיעדים שהיו למאות ואלפים, איש איש וסיפרו, אך דומה שסיפור חריג זה בהחלט נדר באופיו, ובשאלה ההלכתית המתלווה אליו.

שמע ישראל

נס מעל הטבע: "עשרה מחייבים יורם לעברנו, אני צועק 'שמע ישראל' – אף כדור לא פוגע בנו!!" רועי אסף, ניצול ממסיבת רעים מס' בדמעות על הנס הגדול שקרה לו ולאשתו, ועל ההחלטה קיבל על עצמו שמירת שבת (הסיפור המלא לא בידינו).

תහינה עמוקה הלב

ברק ניקסון, ניצול מהמסיבה ב'רעים', מספר על נס ההצלה שלו, כאשר מחייבים יורם סבב תא השירותים שלו במשך שמונה שעות, ואף כדור לא פוגע בו. ברק, מתחזק בתחלת דרכו, משתחף מה עבר עליו בזמן הטבח במסיבה ברעים ועל נס ההצלה מעל הטבע לו זכה, לאחר תחינות עמוקה הלב לבורא עולם שיציל אותו, תוך כדי שהוא מבטיח לקבל עצמו שמירת שבת בצורה מלאה:

"אמרתי להורים שלי שאני רוצה להתחיל לשמר שבת. יש לי כבר את התפילין בبوك, יש לי את הציצית, ומעכשיו אני שומר שבת. השבת הראשונה עברה חלק, השבת השנייה עברה חלק, השבת השלישיית זו הייתה השבת של המסיבה. החברים קנו כרטיסים והחליטתי שאני נושא למסיבה.اما שלי אמרה לי: 'אל תיסע, כבר התחילה לשמר שבת.' אבל החלטתי ליכת. נסעה ארבעה בبوك למסיבה. בשחח' בبوك טיל פגע במישחו מולי. הייתה מהומה גדולה, אנשים התחילו לירוץ. אני רצתי לכיוון היציאה, שם חיכו לי שני אנשים שבאו איתי למסיבה. אנחנו

הנה שוב הגיע אליו הרבה, והחל פשוט לחנוך אותו, בעודו צועק עליו "תיעוזב הרגע את המקום, זה מקום סכנה". הוא התעורר משנתו, שטופף זעה, וחש על צווארו את החנק, לך לו כמה זמן להתואוש, ומיד העיר את אשתו ומספר לה את אשר אירע. יחד החליטו כי אומנם מדובר בחילול שבת, אך הם מרגשיים שהו חלום אמת, ולכן העירו את לדיהם, נכנסו לדרכם וברחו מהיישוב. ואכן תוך כדי השבת, ובפרט לבישוב שמחת תורה, נודע להם על הטבח הנורא שאירע בדרךם ובפרט ביישוב בו הם גרים, כאשר הם ניצל באופן נdire ו Robbins משכנייהם נרצחו או נשבו רח'il. התבදד שרבו, שככל השנים אמר לו לגור שם ולא לעזוב, שמר עליו מלמעלה גם בזמן סכנה, והחלום היה אמת, והנסעה הזו הצילה את חייו. כתבת בא אותו יהדי לב זילברשטיין, ושאלתו בפיו, האם אכן נהג כדין שחילל שבת על סמך חלום שהוא הרגיש שהו חלום אמת, או שמא אסור היה לו למתהך. סיפור הצלה נdire, ושאלת הלכתית בעידו. הסיפור המפורסם הובא בקובץ 'ז' העמודים וחשוקיהם' היוצא לאור ע"י כול ביתDDR בחולון. ורק מובא בקובץ:

היה עמדו החרדאה מאיריך בסוגיא זו, ראשית הוא מצין כי החיד"א בספר 'שם הגדלות' מספר סיפור דומה, כאשר אביו של הרא"ש נגלה לאלמנתו בלילה שבת והויה לה לבסוף כי מחר ירגו את כל היהודים במקומות ההוא, וכן עשתה ואכן חיה ניצלו, אך שם מדובר שנגלה אליה בהקץ ולא בחולום, וגם לא חיללה שבת באיסורי תורה ממש, ויתכן שדברי חולומות לא מעLIN ולא מורידין, ולא יהיה מותר לחילל שבת על סמך חלום. לאחר מכן האריך הרב זילברשטיין האם לפיקודו תורה צרכים להתייחס לכל חלום, והאם יש ממשות בחולום, וצין כי יש בכך סוגיות סותרות מכמה מקומות בש"ס, והביא מדברי המפרשים שישנים כמה סימנים לדעת האם החולום שהוא חלום אמת או שהו סתם בבלבול הדעת, כאשר חלק מהסימנים הם אם החולום נוגע אליו עצמו והוא מפחד וחושש מזה, כמו כן שהוא חלום בלי גזומות אלא דברים שיתקנן במציאות, כאשר מתעורר מרגיש התפעלות מהחולום. בסוף הדברים מזכיר עמוד ההוראה כי לפי כל הסימנים שנתנו לנו

אני שוכב על הרצפה, ואני רואה שבכל התאות שלידי יש גופות. הימ"מ נקיים מסתכלים עליי ואומרים לי ולחברים שאנו שולחת היהודים האחרונים שנשארו חיים באוצר של המסיבה. הם לא האמינו שיש פה מישחו בחיים.

הודתי לבורא עולם שהוזיא אותו משנונה, והבטחתיו לו שאני עשה הכל כדי לשמה אותו. בזכות השבת והמצוות של תפילין וצדקה שאני עושה אבא שבשמיים החזיר אותו להורים שלי. בורא עולם החזיר אותו הביתה, היא איתני נס. ראתית את הנס הזה בעיניים שלי. אני יודעת שבורא עולם היה איתי שם".

"דרוס כל..."

אדם נסע לו ברכב ונתקע בILI דלק, כך היה תקוע חצי שעה בכיביש ואף אחד לא עוזר לעוזר לו... אחרי חצי שעה עוזר מישחו, אדם דתי – "דוס", לראות מי תקוע ברכב. הוא מגלה ברכב משפחה עם כלב וسؤال מהם צרכיהם. האבא אומר לו שהם נתקעו בILI דלק, והוא יקח את הטלפון שלהם והם את שלו, להם והוא יסע להביא להם דלק. הוא יקח את הטלפון שלהם והם את שלו, והוא נסע ממש, ואכן אחרי זמני קצר חזר עם דלק ותידלק להם את הרכב, כדי שיוכלו להגיע לתחנת דלק קרובה.

בעל המשפחה ביקש לשלם לאותו "דוס", שסירב לקבל ממנו כסף ואמר לו, מה פתאום זו מצויה, אל תיקח ממני את המצווה. בעל המשפחה אמר לדוס, אני חייב להגיד לך משחו, אני מבاري, לא הכרתי אישית דתית מימי, יש לי אפילו מדבקה על הרכב שכותוב בה "דרוס כל דוס".... אני מתבבש בה.... ואני אורייד אותה עכשו לידע... תודה רבה לך על העזרה. והם נפרדו. לאחרת בבוקר הדתי התקשר אל האדם מבاري, ושאל אותו אם הגיעו לשולם והכול בסדר אתם, והפתיחה בינויהם שיחת ידידותית והערכתה הדידית, והשיחות הפכו לשיחות קבועות. אחת לשבוע, ביום שישי, היה הדתי מתקשר אליהם ומשוחח איתם כמה דקות ומספר להם איך סיפור נחמד לכבוד שבת.

זה נמשך כחצי שנה, ובאותה השיחות האחרון שאל החילוני את הדתי, תגיד, אני יכול לשאול אותך משחו? אתם לא משתמשים בשבת? רק תפילה וואוכל כל היום בלי לעשות כלום, בלי סרטים, זה לא משעמם? והדתי ענה לו,

רצים לכיוון האוטו, והמפלצות יורם עלינו, ואנשים מתחילה למות מול העיניים שלנו. אך שאנו רואים את האוטו של, פוגע ו/or באוטו. אנחנו מתחilibים לזרז, ותוך כדי מפלצות על טנדרים יורם עליינו. אנחנו רצים וכל דבר לידינו ומסביבנו מתפוצץ, חוץ ממי ולחברים שאית. הם יורם וחוקים בקבוק תבערה, רימונים, מקלע, א.פ.ג', ויהודים נהרגים מכל כיוון. אנחנו משנים כיון ריצה ורצים לכיוון של המסיבה. אנחנו ועוד כמה חברות יהודים רצים באותו כיוון ונכנסים לתאי השירותים הכימיים. אני והחברים נכנסים לתא שירותים אחד. לא נעלנו את הדלת כדי שלא יהיה סיכון אדם מבחו, ואו ידעו שיש מישחו בתוך התא, ואני שומעים את הזועות מסביבנו.عشינו 'שמע ישראל' והתחלנו להתפלל. מתפללים: אבא שבשמיים, סליחה, אבא, שלא יהיה צער להורים שלי, אבא, אני מצטער, מבטיח לך שמעכשו אני לוקח את כל השבות. על כל מה שעשית פעם – אני אפיצה, וכל מה שלאעשיתי עד עכשו – אני עשה באבגה גוזלה. רק תחזיר אותו הביתה, אבא.

שמעה חצי שעות אנחנו בתוך תא השירותים הזה. שמונה וחצי שעות הם סביבנו רוחחים וועושים תועבות בעם ישראל. במהלך השעות האלה התא של מקבל שלושה כדורים, אחד עבר מעלי. הדלת לא נפתחה כל השעות האלה למרות הרימונים והיריות סביבנו, והיא אפילו לא היתה נועלה. שמנה שעות אנחנו שם ואך כדור לא פוגע בנו. במהלך שמנה השעות האלה אנתנו רק מתפללים, שום דבר אחר, רק מבקשים 'אבא שבשמיים', שלא יהיה צער להורים שלי. הגיעו שלוש פעמים אנשים עם מבטא ישראלי וצעקים בעברית 'זה צה"ל! זה צה"ל!'. אני באתי לצתת מהתא, והחבר שאית תפס אותו ומשך אותו לי 'תיזהר, זה המפלצות'. מי שיצא מהתא – הרנו אותו. הם עשו את התרגיל הזה שלוש פעמים במהלך שמנה השעות האלה. הדבר היחיד שענין אותו ברגעים האלה זה איך אני מלא את כל מה שהיא רוצה. אחרי שמונה וחצי שעות שאנו מתחilibים לאבא שבשמיים, אני שומע שפה צה"לית שתים מלפנים, אחד מחליף מחסנית, והייתי גולנטזיך, או אני מכיר את השפה הזאת. אני מתחיל לצעק להם 'זה"ל, זה"ל' מתוך התא, וחיל פותח לנו את הדלת ומוציא אותנו החוצה.

ניסים בעזה

caslo תשפ"ד, בשיעור של הרב שניפلد בירושלים, הגיע מפקד גבעתי שחזר מהקרב לשפט, וישראל הגיע עם המדים והנשך לשיפור, לספר את הנס: הם קיבלו הוראה למלך בית בעזה שיש בו מחבלים. מליכדו את הבית כל כלו ותוך שנייה יכול לפוצץ את הבית. ואז שמו לב לעוד בית קטן ליד. אמרו נמלך גם אותו. ואז כשבאו לפוצץ את הבתים, לפתחו ראו ז肯 עם ז肯 לבן עובר ונכנס לבית. הם לא הבינו מה קורה, איך מסתובב פה ז肯? אולי הוא משתח'פ? ובhalbטה של רגע המפקד החליט להיכנס לתפוס אותו, אולי לחתה אותו שבוי. נכנסו לדירה ולא מצאו את הז肯, אך מצאו 25 חיליל גבעתי שעצרו לנוח ושנו שם!!! הם היו המוממים שבנס כזה לא פגעו בחברים שלהם!!! הרב שניפلد התרgesch מאד. ביחס עם הקהלה רואו את המפקד עם המדים, שבא לפני שחזר הביתה, כי היה חייב לספר בתוצאות. ואמר שנבני, כמה ניסים יש לנו בזכות כל התפילה והקבלה של כולם, ומפני יודע מי היה הז肯... אולי אליהו הנביא... הוא אמר שבמנהרות זה נגד כל הסיכויים להצלחה, והחילילים נלחמים בגבורה ורואים ניסים מעל הטבע. רואים איך שבורא עולם נלחם לנו. וגם, הוא מכחח לחזור להילחם, וביקש שכולם יתפללו על החיללים כמה שייתר תהילים ותפילות ועוד קבלות!!!

עסקה עם בורא עולם

הדוד של אורי מגידיש מקרית גת (החייבת החטופה שחזרה לביתה) הבטיח "אם אתה מחזיר אותה – אני שומר שבת". בראיון מרגש לערוֹץ 14 סiffer דודה של הח细腻ת אורי מגידיש, שהוליצה משבוי חמאס: "אמרתי שאני רוצה לראות את הנס בעניינים שלי, אם בורא עולם מחזיר אותה בראה ושלמה – אני שומר כל שבת". הוא נשאל אם הוא מתכוון לישם זאת. תשובהתו: "התחייבתי לכל החיים, כשהזה מול העניינים שלך, מה אני אתוכח עם אלוק-ים?".

אולי באו אלינו לבני ברק, ותשמר שבת אצלך פעם אחד ותבדוק בעצמך, נפנק אתכם עם אוכל טוב, מה איכפת לכם? מה יש לכם להפסיד? החילוני אמר שהוא יתיעץ עם אשתו וחוזד אל הדתי ואמר לו, אנחנו נשמה לעשות איתכם פעם שבת, זה יהיה לפני ראש השנה השנה. הדתי התייעץ עם הרוב שלו ואמר לו, אני הזמנתי משפחה חילונית מקיבוץ בדורם לחות איתנו שבת. הרוב והדתי התלבטו בזיניהם מתי להזמין, ראש השנה זה שלושה ימים ברצף ומלא תפילות, וכל להיות כבד מדי לאנשים חילוניים שלא רגילים, גם כיפור וגם סוכות לא סטוד, וזה יהיה להזמין לשבת שמחת תורה. כך גם יהנו משמרות השבת, גם מhog מאד מיחד ושם, הילדים יכולים להנחות מכל הפתעות והמתוקים בבית הכנסת... אבל מה? יש בעיה אחת. הדתי כבר הבטיח לאבא שלו, שהוא אמר לו, מה הבעיה? אז תזמין גם את אבא שלך לבני ברק, וככה גם תהיה עם אבא שלך, וגם תקיים את ההבטחה להזמין את המשפחה מבארץ.

בסוף דבר, חייהם של כולם ניצלו. המשפחה הייתה משפחה מבארץ, שלא הייתה בבית בשמחת תורה. ביום נהרס כהוגן ורבים מחבריהם ביישוב ניצבו או נחטפו. הדתי היה אומר להיות אצל אבא שלו בשדרות. אבא שלו נמלת תחנת המשטרה בשדרות שהשתלטו עליה המחברים וכל האזרע שם נפצע האבא הגיא לבני ברק לבן שלו וגם חייו ניצלו.

חטא איז השגה פרטית! בן אדם נתקע ברכב ביל, ודאי עצבני, מקטור וסעס, ולא ידע שbezotot זה ניצלו חייו. בן אדם אחר עצר לעזרה ליהודי תקוע בהזק, ולא ידע שככה ינצח חייו וכי אביו. תמיד לעוזר, תמיד לקבל כל עיכוב לטובה, תמיד לשמה. תמיד לסייע על ה'. ומכובן הרוב המדובר בסיפור האא גרב חיים זאיד שליטא, שסיפוריו תמיד מפליאים ומרתקאים את כולנו.

יותר מאשר היהודי שומר על השבת, השבת שמורת עליו!!!

במא לטעמונט אט דער ר'}

מא הטבה הנורא, שיעורי תורה בכל רחבי הארץ התמלאו במאות אוחרים של אנשים הצמאים לשמעו את דבר ה'!!